

23

רשימת הדברים שנדמה שהם בלתי אפשריים, כשלמעשה הם פשוט מתמשכים מאוד ודורשים ממך אורך רוח ומיקוד:

1. לייבש את הים.

2. לאיים על אגד.

3. לשכנע את תות שכאבי הבטן שלה הם משהו שאפשר לחיות איתו.

4. להתפנות מהחדר שלך לשעבר בבית הורייך אחרי שהתארכת בו בתור יולדת, ולדעת שאת כל הבלגן המופלא הזה את אמורה להעביר ישירות אל חדרו־לשעבר של בעלך בבית הוריו, כי אמא שלו אמרה שמוכן מאליו שאתם עוברים לשהות אצלה.

"אני חושב שנזמין משאית", ערמת החבילות מסתירה את חנוכי. אני משערת שהוא בווה בה בעוגמה במקום לעשות מה שאמרתי לו ולארוז את הטרמפולינה.

"משאית קטן עלינו", חבילות השי של בייבי'ס מפריעות לי לסגור את המיטה.

חנוכי מציע לשדרג לשיירת משאיות. לרכבת תחתית. לאורחת גמלים. "בשיא הרצינות", הוא אומר לי ועדיין לא נוגע בטרמפולינה. "יש לי מספר של אחד, עומאר. הוא עושה טיולי גמלים שאין לך מושג. נסענו

פעם כל הבני-דודים מצד סיימון, יש לו גמל שחסר לו נחיר אחד".
 בשורה מפתיעה: אין לי כרגע ראש לטיולי גמלים, עם או בלי הנחיריים.
 זה מצער את חנוכי בהחלט. הוא נאלץ להתחיל לגרור שקיות ומזוודות
 לכיוון הדלת, ואז לגרור עוד שקיות ומזוודות לכיוון הדלת, ואז לגרור
 שקיות נוספות ומזוודות נוספות ותיקי יד קטנים וקרטונים של מתנות
 ותיק של פאה ותיקים של עגלה ותרמיל גב אחד וטרולי צהוב שכתוב
 עליו 'אדי' באנגלית.

גניתי אותו למחנה של כיתה ט' ביחד עם יעלי גפן.
 כשאבא שלי ראה אותו, הוא שאל אותי אם שמתי לב שעל המזוודה
 שלי כתוב שם של גוי.

"מי אמר שהוא גוי?" התקוממתי. "אולי זה אדי יהודי?"
 אבא חשב כמה שניות. הוא עסק אז הרבה בענייני שמות. כמה
 מהמטופלים שלו הוסיפו לעצמם את השם 'חיים' או 'מאיר', והתחילו
 להרגיש טוב יותר.

אבל לי הוא אמר שאני צודקת. שיש צד במה שאני אומרת.
 מאז קראנו לטרולי הזה 'המזוודה של ר' אדי שליט"א'.
 עכשיו אבא לא מבחין בכלל בפניו הצהובות של ר' אדי. הוא רכון
 במאמץ מעל לשלוש עגלות הסל-קל, לוחש סביב ראשי הילדים שלי
 דברים שאני לא יודעת מה הם. בתוך כל אחת מהעגלות, תחת ריפוד
 ההגבהה, אבא מכניס ריבוע קטן של למינציה.

זה קמע לשמירה. כמו אלו שקונים בכניסה לקבר רחל.
 בעיקרון לא קוראים את השמיר'לאך האלה, אבל אם אני זוכרת נכון
 מגיל שמונה, כתובים שם דברים מעוררי חלחלה כמו 'משביע אני
 אתכן' ו'עינא ירוקה'.

אין לי פנאי להצטמרר.
 אני עסוקה בלהיות מובכת כי אמא שלי אומרת "בידיים מלאות,
 הודו לה", וזו אחת הפעמים הנדירות שבהן משהו עולה לה לגרון.

ואז גם לי עולה משהו לגרון, אבל המשהו שלי הוא משהו אחר משל אמא שלי, מבוהל יותר ומפרכס כמו תינוק שעושים לו אמבטיה חמה מדי. לצאת מהבית של ההורים שלך עם תינוק זו חוויה משונה כל כך. זה אומר שהילדים האלו הם באמת שלך. שאת אחראית עליהם מכאן ועד עולם, שכל הרגעים הקטנים האלו שבהם אמא שלך רוחצת לך את הילדה ואת מרגישה בשקט שאולי בעצם כל זה הוא העסק שלה, הם שקר.

"נשיקות, נשיקות, נשיקות", טובי עוברת מאלימלך לאסטרונאוט, מלחששת להם דברים פוחזים. "תעשו רושם על סבתא סיימון, תגידו לה שאצלנו היה יותר כיף".

אבא מברך אותנו בשפע, דוחף לתוך ידו של חנוכי מעטפה קטנה וביישנית.

"לא צריך", אני מתחילה להגיד.

"שכויית, שווער!", צוהל חנוכי, מאכיל את החליפה שלו במעטפה.

אני חושבת שהוא חושב שלאבא שלי יש כסף, אבל אנחנו אף פעם לא מדברים על זה.

המעלית סוחבת אותנו אל הקרקע בשלוש פעימות. זה משאיר לטובי זמן ארוך מספיק בשביל לדלג את המדרגות שתיים-שתיים ולארוג לי למטה בידיים עמוסות.

"הקופסה של העדשות שלך", היא מנחיתה עלי שלל חפצים נשכחים. "המטען של הפלאפון, הראש של הפאה, טיפות ברזל, הפונפון של הכובע של אלימלך, גרביונים שעבר עליהם הפסח, פיקס".

"הם שלך!" אני מכחישה.

"בחלומות", טובי סותמת את האף ונמלטת במעלה המדרגות.

הסובארו החומה של שמשון לא ממתינה לנו בחניה. במקומה יש שתי מוניות, אחת מהן נודפת עשן שמריח כמו פה של נבלה. עד סוף הנסיעה הארוכה, אסטרונאוט ואני נהנים מעישון פאסיבי.

ככה אנחנו מעורפלים קצת כשאנחנו נדחפים, משתעלים, אל הגלקסיה

של סבתא סיימון. הגלקסיה שבה גורס פסולת מפחיד אותי מתוך הכיור, ואיי־רובוט נע חרישית סביב ילדיי הפולטים.

אגב, בסוף שכחנו את הטרמפולינה.